

СКУЛПТУРА КАО ПРЕКРЕТНИЦА

● Италијански вајар бавио се до 1973. године искључиво сликарством

ЕУГЕНИО РИНАЛДО рођен је 1934. године у Венецији, где се школовао и радио до 1960. године. Студирао је хуманистичке науке, али су га таленат и жеља одвели у уметничке воде. Сада живи у Тревизу. За собом има низ изложби у Италији и ван ње, од којих, као значајније, издваја самосталну изложбу у Лондону 1973. и велику регресивну изложбу у Културном центру »Оливети«.

Живахан, бркат, с наочарима час о врату, час на носу нимало не одговара нашој представи о типичним ме интеранским комшијама. Док ваја, чини се да у томе учествује читавим телом. Када завр-



Еугенио Риналдо

КОЛИКО ЋЕ,
СУДЕЋИ ПО
РЕЗУЛТАТИМА
ДРУГОГ УПИСНОГ
РОКА, БИТИ
ЗАДОВОЉЕЊЕ
ПОТРЕБЕ
КИКИНДСКЕ
ЛИВНИЦЕ

КОНАЧНО И ПРЕКОБРОЈНИ

- Први пут после десетак година за поједина занимања металске струке конкурисао већи број ђака – Нико неће у топионичаре гвожђа и челика, у ливце и металоглодаче

ПОСЛЕ ДРУГОГ уписног рока у средњим школама, у Ливници жељеза и гвожђа су релативно задовољни, или тачније речено, много задовољнији него претходних година. У Средњој школи »Михајло Пупин« у први разред ливничке и електро струке више нема места. Први пут после десетак година за поједина занимања конкурисао је већи број ученика него што је планом предвиђено. Реч је о машинским и електро техничарима. Чињеница је да то, прекобројност охрабрује. Међутим, забрињава податак да се за поједине металуршке струке у први разред није уписао ниједан ученик. То су топионичари гвожђа и челика и ливци, занимања која су Ливници итекако потребна. Напоменимо само податак да је последњи ливац изишао из средње школе пре петнаестак година, тако да је Ливница принуђена да ради ове профиле обезбеђује обучавањем.

Слична ситуација је и са ђацима који се ове године уписују у први разред позивно-усмереног образовања, односно у трећи разред средње школе. Осим занимања металостругар, где је предвиђено 30 ученика, а уписао се

шава скулптуру, чини то нежним, управо милујиним покретима.

Прича нам о својим уметничким поштомцама:

– Све сам постигао сам, без претходног ликовног образовања. Учио сам радећи. До 1973. године био сам сликар. Међутим, те су слике такође биле веома вољуменозне, тако да је природно уследила потреба за тродимензионалношћу. Начинио сам две скулптуре и изложио их у Лондону. Десио се да их је видео и похвалио велики Хенри Мур. Отада сам оставио четкице. У почетку сам радио у граниту опус о рекама, следећи природне облике објутака, на којима сам фигуративистички интервенисао, али веома блага. Личило је то на идоле. Касније сам прешао на мермер, а све време радио сам многе мале скице у теракоти.

Арменски професор Галзаликјан упutio ме у техничке тајне теракоте и керамике и отада настојим да што боље упознам глину. Мислим да је примарно да уметник до сржи познаје материјал у ком се изражава. Без тога мисао може да остане недоречена.

Телевизија РАИ III посветила ми је 1982. године двадесетоминутну емисију, приказавши моје дотадашње стваралаштво. О њему су и писали многи италијански критичари. Захваљујући једном од њих, Ђорџу Сегату из Палове, позван сам овамо.

»Тера« је за мене ново и прекрасно искуство, у Италији нема овакве форме заједничког рада. Овде сам пронашао предивне колеге, артистички добро припремљене, уметнички озбиљне и чини ми се да сам се у ту средину добро уклопио. Посебно ми је драго што сам и лично упознао нашег истакнутог вајара Косту – Анђели – Радованија.

Овде сам научио нове финесе о долацима који глини дају нове изражајне могућности (боје, стиропор), па сам их одмах и применио на ових дванаест мањих скулптура. Жао ми је што због других обавеза морам раније да одем, иначе бих радио још једну скулптуру за отворени простор, двометарску.

На крају, молим вас, напните да захваљујем за гостољубивост коју су показали сви с којима сам овде сарађивао.